

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פְּרִישֵׁת בְּרֵאשִׁית

עלון מס' 21

הנהלת 'קרן ההסעות' מברכת את ידידנו העומד לימין קרן ההסעות בכל עת ומוסר נפשו למען חינוכם של ילדי ישראל הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ שליט"א מפקח החינוך העצמאי לרגל הכנס בנו **מרדכי צבי** נ"י לנועם עול תורה ומצוות עלון זה מודפס ומופץ לזכותו שיגדל ויצמח לתפארת בית ישראל והמשפחה החשובה, מתוך בריאות, אורך ימים, נחת ושמחה

בְּדֶרֶךְ הַזְּמַן

רק בעשייה טכנית, כ"מצות אנשים מלמדה", אלא שנעשה את המצוה מתוך פונת הלב.

- חזיק פאמונה בקב"ה - בנצח ישראל שברא את העולם ומשגיח עלינו בהשגחה פרטית, פודה ומציל מכל צרה וצוקה.
- התרוממות הנפש - שנוכח לגדל מתוך קדשת הַחַג, מצוותיו ותפלותיו.
- שמחה של מצוה - "ושמחת בחגך!" שמחת הלב - שמחה פנימית בקב"ה וגאלתו, וגם שמחה רוחנית ואף גשמית, כל אחד בְּמֵה שֶׁמִשְׁמַח: שעורי תורה, סעודות מצוה, פנוסים משפחתיים ועוד.
- אחדות ישראל - בסכות נטלנו ד' מינים המסמלים אחדות כל שכבות העם. עלינו להמשיך לכבד את הקב"ה באחדותנו "כלנו כאחד יחד באור פנייה!" כה דרשו את בקשת הקב"ה מאתנו לקראת סוף ימי חג הסכות;

ברוך השם אנחנו יוצאים מחגי תשרי עשירים ברוחניות, פשאתנו מטען עשיר של מצוות ומעשים טובים, קפלות טובות והתחלות חדשות.

בתפלת החג אנו מבקשים "והשיאנו ה' אלקינו את ברכת מועדיה..." מה פרוש המלה "והשיאנו"? כתב רבנו ה'אבודרהם' בבאורו: "הנכון לפרש שהוא מלשון 'וישא משאת מאת כולם', שענינו דורון, כלומר, שלח לנו דורון ברכת מועדיה. וגם יתכן לפרש שהוא מלשון משא בני קהת, כלומר "הטעינו את ברכת מועדיה". תן לנו במתנה את ברכת המועדים, ותטעין אותנו בה.

אנו מבקשים מהקב"ה שיעזר לנו ונוכח לקבל ולהמשיך לשאת עמנו את "ברכת המועדים". מהי אותה ברכה שבמועד? כמה תשובות לדבר:

- קיום מצוות החג מתוך דבקות הלב בקב"ה - "דבקנו במצוותיה", שלא נעשה ח"ו את המצוות

"קשה עלי פְּרִדְתְּכֶם" - קשה לי לראותכם מפרדים! תשארו יחד!
ובכל הפלול בכרפת המועדים, צריה תפלה לסיעתא דשמאי, פיון שדברים אלו אינם תלויים בקדינו, שהרי לפעמים אנחנו רוצים להתרומם ולא ממש מצליחים, יש "מניעות" רוחניות וגשמיות. לכן צריה לרצות ולבקש על זה, ו"הבא

לטהר מסייעין בקידו".
אמנם הורדנו את הסכה והקשויטים ופרקנו וארזנו את הדפנות, כי אין לנו צרה בכל אלה עד לשנה הבאה. אך את התשובה והקבלות הטובות אנו לא אורזים ומטמינים, אלא שומרים ומקיימים מעתה ואיליה! חזק ונתחזק! לקבל ולשאת עלינו את ברפת המועדים, מתוך שמחה וטוב לבב!!

בדרה הפרשה

פרשת בראשית מתארת בקצרה את תהליך בריאת העולם במשה ששת ימי המעשה, את בריאת אדם וחוה, את חטא עץ הדעת, קורותיהם של קין והבל ועוד. הפרשה מסתיימת בלדת נח. ולמעשה, פרשת בראשית מקפלת בקרבה כאלף שנה!

רבנו הרמב"ן כותב כי פרשה זו עלומה ומכסה - בלתי מובנת ללא עיון מעמיק בדרשות חז"ל ובמסורת תורה שבועל-פה. אנחנו לא מבינים את מה שכתוב, וחלילה לנו לחשוב על הדברים שהם כפשוטם. עלינו להתחכם לתורה באמונה פשוטה ובתמימות מחשבה, ולדעת שמה שאנו רואים זהו רק קצה קצהו של משהו גדול ואינסופי.

לא קל לאדם, בפרט למתבגר ומשפיל, לעצר את מחשבתו ולומר "אני לא מבין". הרי רגיל הוא להבין את הכל! איש זה, בבואו לקרא בפרשת בראשית, מחסר הבנה הוא עלול לטעות אחרת

תפיסות שגויות והנחות מטעות. רבנו בחיי אכן פקדה מעורר אותנו בספרו הקדוש 'חובות הלקבות' לבדק: האם באמת אנחנו פה משלמים? האם הראיה שלנו פה טובה? הרי ישנם בעלי חיים שרואים הרבה יותר טוב! פה גם בכל החושים, אנחנו די מגבלים בחוש הריח לעמת בעלי חיים (ללא קשר לנגיף הקורונה), כמו גם השמיעה שלנו. גם ההבנה שלנו מגבלת, וזאת לא בוש!

מדוע מציבים 'מגדל' בתחנת כבוי אש ובשדה התעופה? התשובה ברורה: כי ככל שעולים גבוה יותר, רואים טוב יותר. גם ברוחניות ובהבנת התורה הדבר דומה. ככל שחכמי התורה ולומדיה מתעלים ומתקדשים, הם זוכים לראות ולהבין טוב יותר! התורה מרוממת את האדם ונותנת לו שכל ובינה, דעת ותבונה.

בְּדֵרָה הַרְמוֹז

מִשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: בְּפֶסוּק זֶה שֶׁבַע עֲשָׂרָה מַלְיִם, מִקְבִּיל לְגַבֵּה הַמְּנוֹרָה שֶׁהִיָּה שֶׁבַעַה עֲשָׂר "טְפָחִים" שְׁלֵמִים (וְעוֹד מְעַט).

הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן בְּסִפְר דְּבָרִים, הַסִּפְר הַחֲמִישִׁי וְהָאַחֲרוֹן, הוּא: "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַר בְּעֶרְבָה מוֹל סוּף בֵּין פָּאֲרוֹ וּבֵין תַּפֵּל וְלָבֶן וְחִצְרַת וְדִי זֶה־ב". בְּפֶסוּק זֶה עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם מַלְיִם, בְּמִקְבִּיל לְעֲשָׂרִים וּשְׁנַיִם ה"גְּבִיעִים" שֶׁעֲטְרוּ אֶת הַמְּנוֹרָה.

הִנֵּה כִּי כֹן, כָּל פְּרֻטֵי הַמְּנוֹרָה וּמֵאֲפִינֶיהָ – מִסִּפְר גְּרוּתֶיהָ, קְשׁוּטֶיהָ וְעִטּוּרֶיהָ, וּמִדַּת גְּבֻהָה – רְמוּזִים הֵם בְּמִסְפְּרֵי הַמַּלְיִם שֶׁבְּפֶסוּקִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל חֲמִשַּׁת חֲמִשֵׁי הַתּוֹרָה ("פֶּתַח דְּבָרֶיךָ – יְאִיר").

מִטְרַת הַתּוֹרָה הִיא לְמֵלֵא אֶת חֵינּוֹ בְּאוֹר. בְּפֶרֶשֶׁה קוּרְאִים שֶׁהַקֵּב"ה בְּרָא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן וְהַכְּנִיסוֹ לְגֵן עֵדֶן "לְעִבְדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ". מִטְרַת הָאָדָם הִיא לְקַדֵּשׁ אֶת עוֹלָם הַזֶּה, לְקַיֵּם מִצְוֹת וּלְהִמְנַע מִעֲבֻרוֹת. כְּמוֹ שֶׁנֶּחֱשׂ הַקְּדָמוֹנִי פֶתַח אֶת אָדָם וְחוּהָ וְהַכְּשִׁילָם, כִּי יֵצֵר הָרַע מִצּוֹי בְּקִרְבָנוֹ וּפּוֹעֵל לְפִתּוֹתָנוֹ וּלְהַכְשִׁילָנוּ.

הַמִּסַּע בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא אֲרָה, מִפְּתֵל וּמִסְכָּן. הָאוֹחֹז בְּיָדוֹ אֶת מִפְתַּח הַחַיִּים: הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַמְּאִירָה אֶת דְּרָכָנוֹ, מְצַלֵּחַ לְעֵבֶר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה מִבְּלִי לְפַל וּמִבְּלִי לְאֵבֶד אֶת הַמִּטְרָה.

הַמְּנוֹרָה שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, מְנוֹרַת שֶׁבַעַת הַקְּנִיִם, מְרַמְזֶת בְּתַחֲלַת כָּל אֶחָד מִחֲמִשַּׁת חֲמִשֵׁי הַתּוֹרָה! כְּפִי שֶׁמְרַמֵּז בְּדְבָרֵי דָוִד הַמֶּלֶךְ בְּתַהֲלִים (פֶּרֶק ק"ט פַּס' ק"ל): "פֶּתַח דְּבָרֶיךָ – יְאִיר"

בְּמַלְיִם אֵלּוֹ נְרַמֵּז כִּי ה"פֶּתַח" שֶׁל דְּבָרֵי הַקֵּב"ה, הַהִתְחַלָּה שֶׁל הַתּוֹרָה – הוּא עֲנִין ה'אוֹר'. וְאָכֵן, כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתְחִים אֶת סִפְר בְּרֵאשִׁית – שׂוֹז הַפֶּתִיחָה שֶׁל הַתּוֹרָה כְּלָה – רוֹאִים שֶׁהַהִתְחַלָּה עוֹסֶקֶת בְּבְרִיאַת הָאוֹר: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר, וַיְהִי אוֹר". הַפְּסוּקִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל חֲמִשַּׁת הַחֲמִשִּׁים, רוֹמְזִים לְמְנוֹרָה הַטְּהוֹרָה שֶׁמְשַׁפִּיעָה אוֹר קְדֻשָׁה לְעוֹלָם הָרוּחָנִי.

הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן בְּתּוֹרָה, הַפּוֹתֵחַ אֶת סִפְר בְּרֵאשִׁית, הוּא: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ". בְּפֶסוּק זֶה שֶׁבַע מַלְיִם, הַמִּקְבִּילוֹת לְשֶׁבַעַת הַנְּרוֹת שֶׁבְּמְנוֹרָה.

הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן בְּסִפְר שְׁמוֹת: "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוֹ". בְּפֶסוּק זֶה אַחַת עֲשָׂרָה מַלְיִם, בְּמִקְבִּיל ל-אֶחָד עֲשָׂר ה"כַּפְתּוּרִים" שֶׁהִיוּ מְשֻׁלְבִים בְּצוֹרַת הַמְּנוֹרָה.

הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן בְּסִפְר וַיְקַרָּא הוּא: "וַיְקַרָּא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר". בְּפֶסוּק זֶה תִּשְׁעֵ מַלְיִם, בְּמִקְבִּיל לְתִשְׁעַת ה"פְּרָחִים" שֶׁעֲטְרוּ אֶת הַמְּנוֹרָה.

הַפְּסוּק הָרִאשׁוֹן בְּסִפְר בְּמִדְבַר הוּא: "וַיְדַבֵּר ה' אֶל

בְּדֵרָה הָאִמוּנָה

וּכְחוּסִים נִהַל אֶתוֹ רַבִּי יְהוּדָה הַלּוּי כְּדִי לְהוֹכִיחַ לוֹ כִּי הָעוֹלָם נִבְרָא עַל יְדֵי בּוֹרֵא הָעוֹלָם, אֲרֵה הַגּוֹי לֹא קִבֵּל אֶת דְּבָרָיו.

פַּעַם יָשַׁב הַגּוֹי וְכָתַב שִׁיר, כְּשֶׁהִגִּיעַ לְסִיּוּמוֹ לֹא

לְרַבִּי יְהוּדָה הַלּוּי, מְגִדּוּלֵי גְאוּנֵי וּמְשׁוֹרְרֵי סִפְרָד בְּתַקּוּפַת תּוֹר הַזֶּהֱבָ שְׁלָה, הָיָה שֶׁכֵּן גּוֹי שֶׁהָיָה חָכָם וּמְלַמֵּד בְּיוֹתֵר, וְגַם הוּא הָיָה מְשׁוֹרֵר גְּדוֹל. גּוֹי זֶה הָיָה כּוֹפֵר וְטָעַן שֶׁהָעוֹלָם נִבְרָא מִעֲצָמוֹ. הַרְבֵּה

היפים שממלאים את כל הקירות, והנה, נכנס אדם חלוני. החרדי זהה אותו. איש זה הוא מראשי הלוחמים נגד תורת ה' וההולכים בדרךיה. האישי מביט הנה והנה - ושואל את החרדי "אפשר לרפוש שעון מעורר? מי המוכר?" השיבו החרדי בשנינות: "זו חנות ללא מוכר. שרות עצמי. בוחרים שעון, מכניסים כסף לקפה ומנפיקים לבד חשבונות". הביט בו ה'כופר' בחסר הבנה: "מה זאת אומרת?" המשיך היהודי בדרךיו: "פשוט מאד. כמו שאמרת. זו חנות שמתנהלת מעצמה. אין לחנות בעל הבית. הכל בשרות עצמי". "לא יכול להיות" התפרץ לעברו המלמד החלוני "אין כזה דבר! לא יתכן שכזו חנות, שמלאה בשעונים, היא 'לבד, מעצמה, בלי בעל בית'. הישיר מידענו את מבטו והסתכל לתוך עיניו במבט רחום ואוהב, ואמר לו בנעם ובנחת: "אתה צודק. חייב להיות שיש בעל בית למקום הזה. ואם חנות קטנה כה, העולם כלו על אחת כמה וכמה..." השפיל אותו 'משכיל' חלוני את מבטו, ולאחר הרהור קצר הפטיר: "אתה צודק". בינתיים, חזר בעל החנות ושאל בהתנצלות "מישהו צריך עזרה? האם באתם לקנות משהו?" ענה לו החלוני: "באתי לקנות שעון מעורר. אה בינתיים, התעוררתם..."

הצליח להעלות ברעיונו בתים שיסימו את השיר פראוי, יצא לגנתו בתקנה פי האויר הצח עורר בו רעיון טוב. באותה עת, נכנס רבי יהודה הלוי לבקר את שכנו, ומצא על השלחן את השיר שהיה באמצע כתיבתו, התישב רבי יהודה וכתב לו סיום מצלח. כשגמר לכתב נכנס הגוי והביט על הגליון של השיר, ולמראה הפליאה ראה שהשיר גמור. שאל הגוי: מי כתב את זה? אמר לו רבי יהודה: הדלת הייתה פתוחה ונכנס חתול, כשנכנסתי נבהל החתול וקפץ על השלחן והדיו התהפך ונשפך על הגליון, ובמקרה יצא סיום מצלח לשיר. התקצף הגוי ואמר: אלו הבלים אתה מדבר! וכי יתכן שמדיו שנשפך יצא דבר כזה? אמר לו רבי יהודה הלוי: ישמעו אנני מה שפיה מדבר, אם כמה שורות בשיר אינן יכולות להכתב בדרך מקרה מדיו שנשפך, איה עולם מפלא כל כה יכול להברא מעצמו?!

מעשה ביהודי ירא-שמים שעבר ברחוב ראשי של אחת הערים. בעל חנות שעונים, שעמד בפתח חנותו - פנה אליו בכקשה: "אדוני, אולי תעשה לי טובה? עלי לצאת בדחיפות לבנק ממול. התוכל לעמד כאן ולשמר לי על החנות למספר דקות?" הסכים בשמחה.

עומד היהודי 'שלנו' בחנות, מביט בשעונים

החל 'לאחר' ביום ששי ו'להקדים' ביציאת השבת, עד שחלל שבת בפרהסייה. הרב קרא לו, נוף בו והתריע בו, אה הכל לשוא. הצעיר בשלו! אמנם הבטיח להטיב דרכיו, אה לא קיים. אביו, יהודי מכה חלי ומדכא ב'סורים, היה עסוק בצרותיו והעלים עין ממעשיו.

יום אחד שעה הרב סורוצקין בעיר הבירה וילנא

הגאון הרב זלמן סורוצקין, שהיה מגדולי ישראל אשר זכו לשרד את השואה האמה, מספר בספרו ספור מרומם של שמירת השבת, עליה אנו קוראים בפרשת השבוע.

בעירה בה כהן הרב סורוצקין בתפקיד רב העיר, היה בחור בן טובים שקנה מונית והתפרנס מהסעת נוסעים שבאו ברפכת אל העיר. אט אט

המועד! בלית בררה עמדו והקשיבו לספורו של האיש על מחלתו ועל חלומו אודות הסבתא שדחקה בו לבקש את ברכתו של ה"חפץ חיים".

ה"חפץ חיים" שמע זאת והודע: "מי יתן לה ברכה, ישראל מאיר? וברכתו, כסבור אתה, תועיל? חלילה! ידע אתה ביד מי הברכות, למי הן מסורות? לשבת קדש. השבת התברכה מ-ה', והיא מקור הברכה, ומדוע תבקש ממני ברכה?"

לרגע שתק ה"חפץ חיים", והוסיף: "אם תשמר שבת כהלכתה ותקבל את ברכתה, יאציל לה גם ישראל מאיר ברכה. אבל אם אינה חפץ לשמר שבת, וכסבור אתה שדי לה בברכתו של ישראל מאיר - זה לא יתכן, בלתי אפשרי, אין זה בכחי"

...
 לאחר הפסקה נוספת, אמר: "שמא תאמר, שאתה שומר את השבת, וראוי אתה לברכה - ראה מה נאמר בתורה: 'לא תעשה כל מלאכה אתה, ובנה, ובתה...' אזהרה זו לא מצינו דגממה בשום מצוה בתורה. הן לא נאמר לא תאכל בשר בחלב - אתה ובנה ובתה, תניח תפלין - אתה ובנה ובתה.

בכנוס של רבני ליטא בעניני חנוה, שנערה בראשותם של ה"חפץ חיים" וה"אחיעזר" רבנו חיים עוזר. כשעמדו לנסע חזרה לביתם, התברר לרב סורוצקין שה"חפץ חיים" נוסע עמו באותו קרון, בדרך חזרה לראדין. הרב סורוצקין הביט מבעד לחלון הקרון, והבחין באיש עגרתו, אבי נהג המונית, חבוש ומדדה על מקלו, מתקדם לעבר הקרון ...

הרב פנה אליו ושאל לשלמו: האם החלים כבר והרשוהו הרופאים לשוב לביתו? לא, ענה האיש, הוא טרם החלים, ואינו שב לביתו, אף הוא חפץ לנסע ברכבת זו לראדין, אל ה"חפץ חיים".

הוא מספר לרב כי חלם חלום בלילה, ובחלומו ראה את סבתו שנפטרה זה מכבר, עומדת וקוראת: "חבל לה לבלות בבתי חולים, לשוא תחפש תרופה למפתה אצל הרופאים. קום וסע אל ה"חפץ חיים", התברר מפיו ותברא ממחלתך". והנה הוא כאן, מוכן לנסע ברכבת לראדין.

הרב סורוצקין השתומם לשמע החלום, ובשר לו שאין צרה לנסע לראדין. ה"חפץ חיים" נמצא כאן לפניו, בקרון ממול!

החולה התרגש מאד, הוא ראה בכה אות משמים המאמת את חלומו. הוא דדה אל הקרון - ומצא את ה"חפץ חיים" עומד בתפלתו וכל הקהל עוקב בנשימה עצורה אחר מלות התפלה הברורות היוצאות מפיו. עוד הוא עומד ומאזין לתפלה, נצנץ במחו של הרב סורוצקין רעיון. הוא קרא לנכדו של ה"חפץ חיים" שעמד לימינו ושמשו בנסיעה, ספר לו על פרצת המונית מחללת השבת. ובקש ממנו לספר על כה לזקנו ה"חפץ חיים" בטרם יגש אליו החולה, כדי שה"חפץ חיים" יוכל להעיר לו שעליו לתבע מבנו לשנות את דרכו.

הנכד הסכים. שבו שניהם אל הקרון, וגלו שה"חפץ חיים" כבר סים את תפלתו והחולה עומד לצדו ומבקש את ברכתו. הם אחרו את

הקדש החופפת על רבנו ה'חפץ חיים', וכי שכינה מדברת מתוך גרונה.
הרב זלמן סורוצקין, שהיה מראשי היהדות החרדית בארץ ישראל, מראשי 'ועד הישיבות' ויו"ר החנוה העצמאי. זכה להניח אחריו ברכה, בנים וצאצאים רבים גדולי תורה ויראה. ונכדו, הרב אליעזר סורוצקין הוא המנהל הכללי של 'מרכז החנוה העצמאי', וזכות אבותיו מסיעתו לקדש שם שמים.

רק בשבת נאמרה לשון זו, בשבת האב אחראי בעד בניו, ואם אתה משמר את השבת, אבל בנה - נוסע בשבת ... ובתה - סורקת את שערה בשבת ... לא תוכל לקבל את ברכת השבת, וגם ישראל מאיר לא יוכל להעניק לה את ברכתו "ה'חפץ חיים" סים את דבריו, והאב, בעודו מתיפח בבכי - הבטיח כי בנו לא יסע עוד בשבת, ובתו תחדל לסרק שערה, ורק אז נאות ה'חפץ חיים' לברכו!
מסים הרב סורוצקין כי זכה לראות בחוש רוח

בְּדֵרָה הַחֲנוּהַ

של החנוה התורני ולשלח את ילדיהם למוסדות תורניים. אברכי 'קרן ההסעות' מלוים את תהליך הרשום, תומכים בצעדים הראשונים, וזוכים בסיעתא דשמאי לראות ברכה במעשה ידיהם. עשרות רבות של נערים עולים מדי שנה לישיבות הקדושות, בהשתדלות רבני מחלקת "טפול המשור", בה משיכים להיטיב את גרות הקדש - גר ה' נשמת אדם.

תנו נא ידיכם עמנו! תזכו להיות שתפים במפעל הגדול והקדוש, 'קרן ההסעות' אותו נצר רבנו הרב שטינמן זי"ע ככבת עינו כשהוא עומד מעל רבני וראשי 'קרן ההסעות' ודורש מהם 'גדלו!' "גדלו לה' אתי ונרוממה שמו..."

בכח תמיכתכם זוכים השבוע רבבות ילדים וילדות ללמד את יסודות האמונה בפרשת בריאת העולם (בעוד שזו פרשה שמשרד החנוה ממליץ שלא ללמד!) אלפי ילדים ילמדו על קדשת השבת וברכתה, אלפים יתחנכו על יסודות ה'שכר והענש' מיסודות האמונה, ויקראו: 'שמע ישראל!' נרוממה שמו יחדו!

בפרשתנו מספר בקצרה על הצדיק 'חנוה' שחי בדורות שבין אדם הראשון לבין נח. נאמר על חנוה: "ויתלה חנוה את האלקים, ואיננו, כי לקח אתו אלקים". מיהו חנוה? מה הפרוש "ואיננו"? ומדוע לא הגן על בני דורו כמו נח, נכדו?

בספרים הקדושים נאמר כי תפקידו של צדיק משלם הוא לקדש את עצמו ואת סביבתו - כמו אבי האמה, אברהם אבינו, שנסע ממקום למקום והכריז כי יש בורא לעולם שאותו עלינו לעבד. חז"ל המשילו את אברהם לצלוחית של 'שמן אפרסמון' (בשם יקר) שמשפיע מריחו הטוב על כל הסביבה.

לאחר פטירתו של חנוה נאמר עליו "ואיננו". הוא לא זכה להשפיע על בני דורו. צדיק נשגב היה, אך רק לעצמו. בד' אמותיו.

'קרן ההסעות' שמה לה למטרה להפיץ את ריח התורה בכל שכבות העם. עשרות אלפי תלמידים ותלמידות מוסעים מדי יום ביומו לתלמודי תורה ובתי ספר של חנוה העצמאי. הפעילים עוסקים בחפוש אחרי 'נשמות קדושות' בערים ובשוכים מרחקים ומציעים להוריהם להתבשר מריחו

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה:

שְׁאֵלוֹת לְפָרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית

ענו על לפחות אחת מהשאלות הבאות:

- חז"ל דורשים את המלה "בְּרֵאשִׁית" בְּשִׁבְלֵי רֵאשִׁית, שֶׁה' בְּרָא אֶת עוֹלָמוֹ בְּשִׁבְלֵי 'רֵאשִׁית'. אלו דְּבָרִים קְרוּיִים 'רֵאשִׁית' וּבְעֵבוֹרָם בְּרָא ה' אֶת הָעוֹלָם?
- 'שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית' חָלָה הַשָּׁנָה בְּיוֹם כ"ט בְּתִשְׁרִי (עָרַב רֵאשׁ חֹדֶשׁ מִרְחֶשֶׁן. וְאָגַב: מִפְּטִירֵינּוּ וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה מִחֶרֶד מִחֶרֶד). אֵיזָה צְדִיק פְּלֵאֵי נִפְטָר בְּיוֹם זֶה? (רְמוֹז: עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד...)

שְׁלְחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וְמִי שֶׁפָּתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֶלּוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְגִלְיוֹן סְכוּת

- מִדּוּעַ 'גּוֹמְרִים' אֶת הַחֵלֶל (הַלֵּל שְׁלֹם) בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִיָּמֵי חַג הַסְּכוּת, בְּשׁוֹנָה מִיָּמֵי חַג הַפֶּסַח? כִּי בְּשׁוֹנָה מִקְרָבָנוֹת חַג הַפֶּסַח, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִסְּכוּת הַתְּחִלָּה וְהַשְּׁתַּנָּה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ סִדְרֵי הַקְרָבָנוֹת.
- מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כְּדֵי שְׁנׁוֹי הַסְּפָה (הַקְּשׁוּטִים) לֹא יִהְיוּ 'מְקַצָּה' לְאַרְךָ כָּל יָמֵי חַג? בְּכַנְיִסַת חַג, "בֵּין הָעָרְבִים", עָלֵינוּ לְהַתְנוּת תְּנַאי שְׁלֹא מְקַצִּים אֶת הַקְּשׁוּטִים מִדַּעַתְנוּ, וְזֶה מוֹעִיל לִיָּמֵי חַל הַמוֹעֵד. (לֹא לְשֶׁבֶת וְחַג).
- אֵיזוֹ תַּפְלָה מִיַּחַדָּת אוֹמְרִים בְּמוֹסָף שֶׁל יוֹם 'שְׁמִינִי עֲצָרַת – שְׁמַחַת תּוֹרָה'? מִתְּפִלָּתִים 'תְּפִלַּת גִּשְׁם' עַל גִּשְׁמֵי בְרָכָה וְנִדְבָה וּפְתִיחַת שַׁעֲרֵי הַפְּרִנְסָה.

הַפּוֹתְרִים: שְׁלֹמָה זַאב ל. | אֶלְחָנָן ר. | שְׁלֹמָה ה. | אֶבִיגְדוֹר ה. | שְׁמוּאֵל ר. | רִבְקָה א. | רוֹתֵי א.

מִעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֶלּוֹן הַבֹּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צְרוּ אִתְּנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֶלּוֹן אֲצִלְכֶם?

שְׁלְחוּ בִקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסנה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5
התרומות מוזכות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" בדחבי הארץ